

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvy Šiškeové a soudců Tomáše Kocourka a Karla Šimky v právní věci žalobce: **K. S.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 5. 2025, č. j. CPR-2869-2/ČJ-2025-930310-V217, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2025, č. j. 16 A 22/2025-13, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (stěžovatel) podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze označenému v záhlaví. Městský soud jím zamítl žalobu proti rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl přiznání odkladného účinku. Odcitoval znění § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), a uvedl, že jinými právními následky se rozumí i právní moc rozhodnutí. Hrozící újmu stěžovatel vnímá jako nenahraditelnou.

[3] Stěžovatel následně návrh na přiznání odkladného účinku doplnil. Uvedl, že za vážnou újmu považuje své nucené vycestování. Postup správních orgánů při vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byl předčasný, neboť ještě nebylo rozhodnuto o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žádost o zaměstnaneckou kartu stěžovatel podával v době, kdy probíhalo odvolací řízení o jeho předešlé žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. V tomto řízení namítal zdravotní obtíže a omezení s ohledem na své sportovní aktivity, které měly dopad na jeho studijní neúspěchy. Ministerstvo vnitra nedodrželo lhůtu pro vydání rozhodnutí o žádosti o vydání

zaměstnanecké karty. K otázce fikce pobytu stěžovatel poukázal na směrnici Rady 2003/109/ES a judikaturu Soudního dvora Evropské unie k pojmu „formálně omezený pobyt“. Stěžovatel se domnívá, že k vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění mělo být pristoupeno až poté, co bylo o všech jeho pobytových žádostech pravomocně rozhodnuto. Nepřiměřený dopad do soukromého života se odráží v uložené sankci. Správní vyhoštění má stejný dopad jako trest vyhoštění podle trestního zákoníku.

[4] Žalovaná ve vyjádření k návrhu uvedla, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem na tom, aby cizinci zdržující se na území dodržovali právní předpisy. Zásahem do práva na spravedlivý proces nelze odůvodňovat další legalizaci pobytu cizince. Správní vyhoštění může být účinné pouze tehdy, následuje-li co nejdříve po protiprávním jednání. Prodlužování pobytu na území vede k navazování vztahů ze strany cizinců a následné nepřiměřenosti vyhoštění.

[5] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. NSS jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užijí přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Ten, kdo žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, musí dostatečně podrobně a určitě tvrdit, v čem spatřuje jemu hrozící újmu (usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32), a tato svá tvrzení také doložit (usnesení NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50, bod 5).

[7] NSS dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v nynější věci splněny.

[8] Kasační soud předně podotýká, že převážná část stěžovatelovy argumentace v doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku se týká věcných důvodů, pro které napadá rozsudek městského soudu, potažmo rozhodnutí správních orgánů. Část textu doplnění návrhu ostatně odpovídá i znění stěžovatelovy žaloby.

[9] Tento argumentační směr však v nynější fázi řízení nenachází své místo. NSS připomíná, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé (usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS). Kasační soud se tedy nyní nemohl předběžně zabývat důvodností kasační stížnosti. Mohl pouze posoudit, zda by nutnost vycestování představovala pro stěžovatele nepoměrně větší újmu než pro jiné osoby, a zda není odložení této povinnosti po dobu řízení o kasační stížnosti v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

pokračování

[10] K těmto skutečnostem však stěžovatel žádná konkrétní tvrzení nepředestřel, hrozící újmu nijak nekonkretizoval ani neosvědčil. Omezil se v zásadě pouze na konstatování, že újmou odůvodňující přiznání odkladného účinku je bez dalšího samotná nutnost vycestování.

[11] Jak však již v minulosti uvedl rozšířený senát, zákonodárce v určitých typech věcí odkladný účinek ze zákona cizincům přiznal, v jiných typech věcí naopak nepřiznal. Soudním výkladem nelze nastavit podmínky přiznání odkladného účinku tak, že je v podstatě splní každý cizinec, kterému hrozí povinnost opustit území státu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 58). Rozšířený senát se v této otázce ztotožnil se závěry vyslovenými v bodě 7 usnesení NSS ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32, podle nichž by takový přístup vedl k paušálnímu přiznávání odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím, se kterými je spojena povinnost vycestovat z území České republiky. Tím by byla zcela popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku, jakož i záměr zákonodárce nepřiznat kasačním stížnostem ve věcech takového typu správních rozhodnutí odkladný účinek automaticky, tedy přímo ze zákona.

[12] NSS shrnuje, že stěžovatel nijak konkrétně nezdůvodnil, proč by v jeho konkrétním případě nemělo být aplikováno obecné pravidlo o tom, že jeho kasační stížnost odkladný účinek nemá; neunesl tedy své břemeno tvrzení. Jak již v minulosti kasační soud uvedl, v samotné skutečnosti, že stěžovateli hrozí vyhoštění z území České republiky, nelze bez dalšího spatřovat důvod pro vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti. Případné vyhoštění stěžovatele s sebou samozřejmě nese značné riziko, že stěžovatel skutečně bude zasažen na svých právech. Bez ohledu na tuto skutečnost však nelze připustit, aby stěžovatel rezignoval na uvedení konkrétních důvodů, které zavadávají příčinu pro přiznání odkladného účinku v jeho individuálním případě. Nepochybně si přitom lze představit množství důvodů, které stěžovatel mohl uvést na podporu svého tvrzení. Pokud však v návrhu neuvedl jediný důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a opřel jej pouze o obecná tvrzení bez jakékoli konkretizace újmy, která mu údajně hrozí, není úkolem NSS, aby tyto důvody sám vyhledával za stěžovatele (usnesení NSS ze dne 2. 9. 2013, č. j. 5 As 61/2013-38, bod 8).

[13] NSS proto kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Jak již bylo výše uvedeno, tímto rozhodnutím nepředjímá výsledek rozhodnutí o věci samé.

[14] Jelikož je stěžovatel osvobozen od soudních poplatků [§ 11 odst. 2 písm. i) a odst. 3 písm. e) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], nepodléhá jeho návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti poplatkové povinnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2025

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu